

Arrest

nr. 220 388 van 26 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2017 waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie als onbestaande wordt beschouwd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Berkane op 29 december 1968.

Op 17 april 2013 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Op 9 maart 2017 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger aan, als bloedverwant in de neergaande lijn. Ingevolge deze aanvraag wordt een bijlage 19ter opgesteld en wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 13 juni 2017 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel mee dat de afgeleverde bijlage 19ter en het attest van immatriculatie als onbestaande worden beschouwd, gelet op het geldende inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“U maakt het voorwerp uit van inreisverbod met een geldigheidsduur van 5 jaar dat u betekend werd dd. 17.04.2013 alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 17.04.2013.

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, in toepassing van artikel 44 decies van de wet van 15/12/1980, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter dd. 09.03.2017 en van het immatriculatie –attest als onbestaande beschouwd.”

Op 20 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij is in de nota met opmerkingen van mening dat het beroep onontvankelijk is, omdat volgens haar de bestreden beslissing geen aanvechtbare beslissing is. Zij stelt dat in het schrijven van 13 juni 2017 enkel wordt meegedeeld dat de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie als onbestaande moeten worden beschouwd en hieruit geen wijziging in de rechtstoestand van de verzoekende partij blijkt.

De Raad merkt op dat om ontvankelijk te zijn het beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (RvS 28 juni 1999, nr. 81.364; RvS 14 juli 2003, nr. 121.603).

In casu verzocht de verzoekende partij op 9 maart 2017 om de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Belgisch moeder. Zij wenste aldus het haar opgelegde inreisverbod te zien opgeheven en te zien vastgesteld dat zij is gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als bloedverwante in neergaande lijn. Door te weigeren deze aanvraag in overweging te nemen, en door de afgeleverde bijlage 19ter en het attest van immatriculatie als onbestaande te beschouwen, ligt wel degelijk een beslissing voor waarbij wordt belet dat een wijziging in de rechtstoestand tot stand wordt gebracht, en dus een uitvoerbare beslissing. Er ligt wel degelijk een aanvechtbare rechtshandeling voor.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 39/79, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van

verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid en “van de Richtlijn 2004/38”.

3.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de haar ingeroepen bepalingen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: “Op datum van 20.06.2017 wordt verzoeker door de politie aangehouden.

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten hem aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor om hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) afleveren zonder uitvoeringstermijn alsook de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft middels de UDN procedure het bevel laten schorsen. (stuk 8)

Verzoeker was op dat ogenblik in het bezit van een attest van immatriculatie dat werd afgegeven naar aanleiding van de procedure gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het was niet de eerste keer dat hij deze procedure had opgestart.

De aanvraag tot vestiging in functie van zijn Belgische moeder (artikel 40ter van de Vreemdelingen) had hij eerder reeds drie maal opgestart maar deze werd steeds geweigerd met een bijlage 20.

Verwerende partij heeft verzoeker nooit erop gewezen dat hij de procedure kon opstarten. Men heeft eerder nooit beslist de aanvraag als onbestaande diende beschouwd te worden omdat er een inreisverbod was.

De aanvaarding van de aanvraag tot vestiging in functie van zijn Belgische moeder (artikel 40ter van de Vreemdelingen) houdt impliciet in dat verwerende partij het inreisverbod ingetrokken heeft of minstens geschorst heeft.

Het bevel werd ten onrechte afgeleverd aangezien verzoeker op het ogenblik van de aanhouding in het bezit was van een attest van immatriculatie dat nog geldig was tot 9 september 2017. Ook de bestreden beslissing werd ten onrechte afgeleverd.

Nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld waarom men verzoeker heeft toegelaten om de aanvraag tot vestiging in functie van zijn Belgische moeder (artikel 40ter van de Vreemdelingen) in te dienen.

Er wordt hieromtrent geen valabele uitleg voor gegeven.

Het afleveren van attest van immatriculatie schorst het inreisverbod dat werd opgelegd.

Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.

Op basis van deze aanvraag werd aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd waarna normalerwijze artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verder bepaalt hoe de procedure gezinshereniging verder dient gevolgd te worden.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze zonder enig schroom de procedure gezinshereniging, die gestart werd op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en na aflevering van een attest van immatriculatie geldig tot 9 september 2017, voortijdig te kunnen beëindigen door het afleveren van een bijlage 13 septies en de bestreden beslissing om reden dat aan verzoeker een inreisverbod werd opgelegd in 2013.

Het gegeven dat de gemeentelijke administratie de desbetreffende aanvraag gezinshereniging van verzoeker in overweging heeft genomen kan niet zomaar door verwerende partij naast zich neergelegd worden aangezien de gemeentelijke administratie tevens een orgaan is van de overheid waarvan verwerende partij deel uitmaakt en bijgevolg alle beslissingen of fouten van deze administratie tegen verwerende partij opgeworpen kan worden. De bestreden beslissing schendt manifest de orgaantheorie.

Bovendien heeft verwerende partij tijdens de vorige 3 aanvragen tot vestiging in functie van zijn Belgische moeder (artikel 40ter van de Vreemdelingen) nooit enige opmerking gemaakt met betrekking tot het inreisverbod en deze aanvragen steeds met een bijlage 20 geweigerd en niet met een bijlage 13 of bijlage septies en de bestreden beslissing.

De wetgeving met betrekking tot de procedure gezinshereniging is klaar en duidelijk.

Het artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

[...]

Verwerende partij was conform artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 1981 als het ware verplicht om een bijlage 20 af te leveren om de gezinshereniging te weigeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij in plaats van een bijlage 20 een bijlage 13septies en de bestreden beslissing heeft afgeleverd. Men kan bovendien achteraf niet beweren dat men alsnog een bijlage 20 kan nemen.

Het feit dat de gemeentelijke administratie de procedure gezinshereniging ondanks het inreisverbod heeft opgestart mag geen afbreuk doen aan de regels die in artikel 52 van het voormeld koninklijk besluit worden opgelegd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Het gemeentebestuur en de verwerende partij (tijdens de vorige aanvragen gezinshereniging in functie van de Belgische moeder) heeft impliciet maar zeker het inreisverbod genegeerd minstens naast zich neergelegd waardoor verwerende partij niet kan aanhalen dat er in casu een inreisverbod was en bijgevolg geen bijlage 19ter mocht afgeleverd worden. Aangezien de bijlage 19ter toch werd afgeleverd diende verwerende partij de procedureregels van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te volgen.

De aanvraag voor een gezinshereniging kan onder andere ook beschouwd als een verzoek tot opheffing van het reeds opgelegd inreisverbod.

4.

De DVZ heeft erin vermeld dat de praktijk is dat een derdelander, die een gezinshereniging wil aanvragen met zijn EU- of Belgisch familielid (art. 40 bis of 40ter Vw.), 2 mogelijke aanvraagprocedures kan volgen:

1. Hij kan zijn aanvraag tot gezinshereniging indienen bij de Belgische ambassade bij zijn herkomstland of vanuit België. De visumaanvraag kan alleen geweigerd worden om redenen van openbare orde. De DVZ gaat in dat geval na of de derdelander die een inreisverbod opgelegd kreeg, een ernstige bedreiging vormt voor een fundamentele belang van de samenleving.

2. Als de aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend in België en de verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de gezinshereniging, beschouwt de DVZ die aanvraag als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. Een aparte aanvraag tot opheffing is dan niet nodig. Als niet voldaan is aan de voorwaarden van de gezinshereniging, blijft het inreisverbod behouden en moet de betrokkene het land verlaten.

De DVZ heeft echter in casu haar eigen aangekondigde praktijk naast zich neergelegd, hetgeen een schending is van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verder heeft de RVV een beslissing van de DVZ vernietigd die een aanvraag 'niet in overweging' nam wegens het bestaan van een inreisverbod. (Arrest RW nr. 140 920 d.d. 12.0315).

De RVV oordeelde dat de DVZ enkel mocht weigeren wegens redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

In casu is er geen gevaar meer voor openbare orde. Het wordt alleszins niet gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De RVV vernietigde eveneens een beslissing waarbij de DVZ een 40ter aanvraag "niet in overweging" had genomen, omdat er een MB was genomen. (Arrest RW nr. 76 133 d.d. 28.02.2012)

De RVV nam meerdere beslissingen omtrent de gezinshereniging na een inreisverbod.

De RVV stelde in een arrest nr. 135.627 van 19 december 2014 (met drie rechters) dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger niet in aanmerking te nemen.

RvV arrest nr. 139.567 van 26 februari 2015 zegt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van familie van een Belg. De DVZ moet de gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet voldaan zijn, of omdat er fraude of misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

De gemeenten moeten volgens deze rechtspraak de verblijfsaanvragen van een derdelands familielid van een Unieburger of Belg in aanmerking nemen en een bijlage 19ter afgeven, als de (identiteit en) gezinsband aangetoond wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivatie om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of Belg niet in aanmerking te nemen of te weigeren met een bijlage 13 of 38. DVZ kan de aanvraag alleen weigeren met een bijlage 20 (waartegen een schorsend beroep bij de RvV mogelijk is):

- als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin;*
- als de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2 Vw.*

De Verblijfswetgeving voorziet niet dat een verblijfsaanvraag "niet in overweging" genomen kan worden wegens een inreisverbod.

Vaste rechtspraak van de Raad van State en van de RvV zegt dat de weigering om een aanvraag gezinshereniging met een Belg in overweging te nemen, neerkomt op een weigering om een verblijfstitel af te geven.

De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis. Artikel 74/12 Verblijfswet voorziet regels voor opheffing of opschorting van een inreisverbod, maar dat is geen wettelijke basis voor deze beslissing van DVZ, die moet gezien worden als een weigering van verblijf.

De gemeenten moeten verblijfsaanvragen van een derdelands familielid van een Unieburger of Belg in aanmerking nemen en een bijlage 19ter afgeven, als de (identiteit en) gezinsband aangetoond wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivatie om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of Belg niet in aanmerking te nemen of te weigeren met een bijlage 13 of 38. DVZ kan de aanvraag alleen weigeren met een bijlage 20 (waartegen een schorsend beroep bij de RvV mogelijk is):

- als de aanvraag niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor de gezinshereniging;*
- of als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin.*

3.

Schending artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980

In casu ontving verzoekster op 09.03.2017 een bijlage 19ter en nadien een attest van immatriculatie.

Het gegeven dat verzoeker dacht dat in geval de aanvraag gezinshereniging geweigerd wordt de verwerende een bijlage 20 diende af te leveren is niet ongevoel, meer nog is, het is de gebruikelijke wettelijke procedure om een aanvraag gezinshereniging te weigeren.

In casu is er een manifeste schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

[...]

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.1.2. De verwerende partij stelt dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan indienen, omdat de verzoekende partij omwille van het inreisverbod niet op het grondgebied mag verblijven. De verwerende partij verwijst naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de gemachtigde het inreisverbod kan opheffen omwille van humanitaire redenen. De verwerende partij onderstreept dat volgens artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod niet kan ingaan tegen de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hieruit leidt de verwerende partij af dat het inreisverbod wel kan ingaan tegen een recht op gezinshereniging.

3.1.3. Zoals de verzoekende partij aanhaalt heeft de in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing in wezen aangeeft dat zij verzoekers aanvraag om, in functie van haar Belgische moeder, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten niet in aanmerking neemt omdat de verzoekende partij is onderworpen aan een inreisverbod en zij dus geen dergelijke verblijfsaanvraag kan indienen.

Het Hof van Justitie oordeelde met verwijzing naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), dat “*de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet [mag] weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen*” (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, punt 57).

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een burger van de Unie die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, *in casu* tussen de verzoekende partij en haar moeder teneinde na te gaan of haar Belgische moeder zou kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft doorgevoerd.

De Raad wijst er verder op dat artikel 1, 8° en artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen van respectievelijk artikel 3, punt 6 en artikel 11, lid 3 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, doc nr. 53-1825/1). Over deze bepalingen van richtlijn 2008/115 heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 mei 2018 zeer duidelijk het volgende vooropgesteld:

“60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea’s als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar het gegeven dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod geen afdoende motivering vormt om haar aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen, waardoor de formele motiveringsplicht wordt miskend. Zij wijst er tevens op correcte gronden op dat het feit dat haar een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd betekend nog niet verhindert dat zij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient en de verwerende partij door haar aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen op de enkele grond van het opgelegde inreisverbod is tekort gekomen in haar verplichting om een zorgvuldig onderzoek door te voeren.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen ook verwijst naar artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing verwijst er evenwel niet zelf naar, zodat dit bezwaarlijk als een motivering in rechte van de bestreden beslissing kan worden aangenomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde beginselen, noch van het overige middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2017 waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie als onbestaande wordt beschouwd, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS